

Požehnaná staroba...

V nedeľu po Vianociach slávime v Cirkvi sviatok Svätej rodiny. Ježiš sa chcel narodiť v kolíske ľudskej rodiny, napriek tomu, že je jeho narodenie je zahalené v tajomstve pôsobenia Svätého Ducha a matky panny, Panny Márie. Rodina, ako sa bežne myslí, je vytvorená zo vzťahov. Je to najmä manželský vzťah medzi mužom a ženou, potom je to vzťah rodičov a detí. A tu, by sme mohli povedať, že obraz rodiny je už uzavretý. Ale nie celkom. Je tu ešte širší vzťah, je to vzťah medzi starými rodičmi a vnukmi a vnučkami, alebo medzi generáciou najstaršou a najmladšou, a tento vzťah babka, dedko a vnuci je tiež veľmi dôležitý.

Tento rok čítania pri svätej omši nám ponúkajú možnosť zamyslieť sa aj nad týmito členmi našich rodín – nad starými rodičmi. Každé z troch čítaní nám poukazuje na dvojicu starcov: prvé a druhé čítanie nám hovorí o Abrahámovi a Sára a Evanjelium nám predstavuje Simeona a Annu.

Starí ľudia, žiaľ, žijú dnes vo svete v inej novej situácii než bolo pred tým. Oni najviac pocítili zmeny, ktoré sa udiali v moderných spoločnostiach a kultúrach. Je zrejším faktom, že moderná organizácia, systém práce a zamestnania uprednostňuje nové veci a najnovšiu techniku a preto je dôležité poznanie najnovších spôsobov technológie. A toto sa uprednostňuje viac než dlhoročná skúsenosť, a tak sú v záujme viac mladí ľudia, ktorí mali možnosť naučiť sa v školách tieto moderné veci a spôsoby. Okrem toho normatívne a teda pre všetkých rovnako, spoločnosť určuje kedy má ísť človek do dôchodku a zanechať tak svoje povolanie a zamestnanie. V niektorých jazykoch, ako je aj anglický jazyk, výraz ktorým sa označuje vek dôchodku je ešte surovejší než náš: retirement, utiahnutie sa.

Vo Svätom písme a, všeobecne v starobylých kultúrach, starí ľudia, nikdy neboli odsunutí na okraj spoločnosti, a nemali pocit, že žijú čosi také ako „neužitočné roky“, ba naopak boli skutočnou oporou, slpmi okolo ktorých sa točila rodina i spoločnosť. Dnes povedať niekomu „starec, starý“ je skôr nič, čo nechceme počuť, ale kedysi to znamenalo „honor“ - to je vysoký stupeň spoločenskej úcty.

Sme poznačení dobou a označení výrazmi ako dôchodca, dôchodok. Ale je naozaj tento čas neužitočný, neprospešný, či dokonca stratový? Vôbec nie. Je veľa ľudí, ktorí keď dosiahli vek dôchodku, začali „konečne žiť.“ Bol to moment nového začiatku. Uvedomili si, že teraz majú konečne čas venovať sa činnosti, na ktorú nemali čas a slobodu. Mnohí si povedali, že konečne po rokoch, keď sa venovali potrebám zabezpečenia seba a svojej rodiny, po práci pre potreby spoločnosti, teraz sa môžu venovať vo väčšej miere a zainteresovanosti práve aj duchovným veciam. Môžu sa viac venovať čítaniu, umeniu, ale i duši, Bohu a Cirkvi. Aj my vidíme dnes mnohých, ktorí pomáhajú vo farnostiach, vytvárajú charitatívne diela, sú činní a pohotoví na všetky dobré veci. O nich sa píše žalmista: „Ešte aj v starobe budú prinášať ovocie, úrodní budú a plní sviežosti“ (Ž 92, 15). A potom spomeňme si na

pripomienku nášho Pána o tom, že vždy je možné pracovať v Božej vinici a dostať za to odmenu. Nebolo by, ale správne čakať na dôchodok, keď sa budeme konečne venovať duši, Bohu a Cirkvi, ale na druhej strane je treba povedať, že mnohí za to že sú v nebi vďačia rokom dobre a užitočne prežitej staroby.

Vo svätom písme nachádzame aj niekoľko obrazov o duchovnosti starých ľudí, alebo skôr opis čností, ktoré môže okrášliť ich vek života: „Starci nech sú triezvi, cudní, rozvážni, zdraví vo viere, v láske a v trpezlivosti. Podobne aj staršie ženy nech sú sväte v správaní, nech neklebetia, nech nie sú oddané vínu, nech dobre učia, mladé ženy nech priučajú múdrosti, aby mali rady svojich mužov, milovali deti...“ (Tit 2, 2-4) Nie je ťažké vyvodit' prvky a základné črty, ktoré robia starého človeka dobrým. U starého človeka, či je to muž, alebo žena, má byť výrazný zvlášť určitý stav pokoja, úcty a dôstojnosti, ktoré robia z neho vyrovňavajúci prvok v rodine. Je niekým, kto vo vyhrotených protikladoch a protirečeniach, vie správne nadľahčovať veci, utišovať napäté tóny, privádzať k rozmyšľaniu a k trpezlivosti. Jedna z tých najviac neprijemných situácií, v ktorej sa dnes môžu nachádzať naši starí ľudia je to, že musia smutne stať pred rozpadnutým manželstvom ich vlastných detí, a uvedomovať si pritom aké zlo to prináša ich vnukom a vnučkám a vôbec všetkým. Aj v týchto situáciach však starý otec a stará mama majú byť tí, ktorí pozývajú ku zmiereniu, chránia pred zbrklými a nie dosť uváženími rozhodnutiami svoje deti, sú tými, ktorí sa snažia vnieť zmierenie a najmä pravý pokoj.

Ďalšou čnosťou, ku ktorej sú povzbudzovaní starí ľudia je otvorenosť voči mládeži. Starším ženám sa radí nech mladé ženy priučajú múdrosti, aby mali rady svojich mužov, milovali deti... Koľko je však zahrnuté v tejto veti! V prvom rade to predpokladá u starého človeka schopnosť vedieť sa prispôbiť časom ktoré sa menia, oceniť tak nové veci a možnosti, ktorých nositeľmi a užívateľmi sú mladí ľudia. Jeden z nedostatkov a chýb, ktoré robia starí ľudia je chváliť chvíle a veci minulosti, teda to, čo bolo a čo sa robilo za ich časov. Nie teda dobré chváliť iba staré a haniť nové.

Ale najcennejšie usmernenia ohľadom duchovnosti starých ľudí nám prichádzajú v osobách o ktorých sme sa už zmienili: Abrahám a Sára nám hovoria, že skutočná sila, ktorá má držať a podopierať starého človeka je predovšetkým viera: „s vierou poslúchol Abrahám, ... vierou aj neplodná Sára dostala - potomka... s vierou obetoval Abrahám...“ (Hebr. 11 kap.) Abrahám mal jediného syna so ženou Sárrou, Izáka. Dostal ho v pokročilom veku ako mimoriadny dar od Boha. „Žil pre neho“ – povedali by sme, a hľa jedného dňa mu Boh hovorí, aby ho zbral a obetoval na hore Morijsa. Môžeme si predstaviť úzkosť a bolesť tohto starého človeka. Táto situácia nám však kladie pred zrak našich starých ľudí, ktorí museli odprevadiť do hrobu vlastného syna, dcéru, možno jediné svoje dieťa, alebo vnuka, či vnučku. My vieme, že Abrahám syna napokon neobetoval, dostal ho späť živého.

*Boh v tú
štedrú svätú noc
dal nám svoju lásku,
moc v Ježišovi
Kristovi. Nech Vás
svetlo nádeje
na Vianoce zahreje,
nech Vám
Ducha obnoví.
Nech sa nádej
rozhorí všetkej zlobe
navzdory
v novom roku
zovšadiaľ.
S tou nádejou
pôjdete vždy radostne
po svete:
s Vami bude
Kristus Kráľ.*

Začať spolu s Máriou

Príbeh o láske Boha a človeka je súčasne príbehom o Panne, ktorá v láske otvára Bohu celé svoje bytie. Na svete nie je nič porovnateľne vznešené a dôstojné na prijatie Boha. Ani všetky nespočítateľné hviezdne galaxie nie sú úžasnejšie, ako je ľudská láska. Láska Boha a človeka... Veď Boží Syn prišiel na svet, aby bol už navždy jeho príbytkom ten najkrajší priester v celom vesmíre - ľudské srdce.

Ak máme správne začať nový rok, musíme doň nutne vstúpiť práve skrze Máriu a s Máriou. Už od dávnych čias Cirkev kládla náboženský dôraz na začínajúci sa občiansky rok. Prvý január sa stal pamätným dňom Božej Matky - slávnosťou Panny Márie Bohorodičky, lebo narodením Syna z Panny Márie nám Otec poskytol večnú spásu a Ježiš sa stal prvý medzi nami. Boh k nám prišiel cez Máriu a chce, aby sme i my prišli k nemu cez ňu. Veď Mária sa v materinskej láske stará o bratov a sestry svojho Syna, ktorí ešte putujú v mnohých nebezpečenstvách a ťažkostiach, dokiaľ nebudú dovedení do nebeskej vlasti. Pripomína to úsmevný príbeh o tom, ako na začiatku nového roka prichádza Ježiš skontrolovať, koľko nových duší prišlo minulý rok do neba. Počas prechádzky prekvapený hovorí sv. Petrovi: „Všimol som si, že sú tu aj také duše, ktoré by ešte mali počkať. Vysvetli mi, ako je možné, že si ich už vpustil cez nebeskú bránu?“ „Pane, som v tom nevinne,“ bráni sa Peter. „Tvoja matka otvára okná a tadiaľ ich púšťa do neba.“

Mária opäť žiari pred nami ako vzor ľudskosti a pravého človečenstva, je znakom naplnenia ľudského života a Ježišových slov o hlavnom prikázaní milovať Boha a blížneho. Jej život je velpiesňou o láske.

Na Nový rok si zvykneme dávať predsavzatia, čo všetko by sme počas celého roka chceli konať, aby sa nám vydarilo, aby sme postúpili zas o kúsok dopredu. Mária je vzorom pre všetky naše novoročné predsavzatia. Vskutku úspešní budeme len vtedy, keď naše konanie bude vychádzať z lásky a k láske aj povedie.

Róbert Bezák

bola to len skúška od Boha. Ale toto je odkaz i pre týchto našich starých ľudí, ktorí stratili svoje deti: „Aj vy ich dostanete späť živé. A nie na niekoľko rokov, na tomto svete, ale raz a navždy. Majte vieru, lebo je to vďaka viere, že ich už teraz môžete vidieť živých a blízko pri Bohu.“

Od Simeona a Anny, ktoré sú postavy dnešného Evanjelia, sa môžeme naučiť ďalšiu dôležitú a základnú čnosť, ktorá by mala okrášľovať starých ľudí: nádej. Simeon celý život dúfal, že uvidí Mesiáša. Bol už na sklonku života, všetko sa zdalo byť už stratené, ale neprestával dúfať až jedného dňa mal radosť držať v náručí dieťa mesiáša – Ježiša. Ktovie koľko starých ľudí má dnes v srdci veľkú túžbu, ktorá ich silno drží na tomto svete, a tou je napríklad vidieť všetky svoje deti usporiadané a svojim spôsobom šťastné. Pre niektoré mamy je to zvlášť túžba vidieť syna, či dcéru zmierených s Bohom, navrátených do Cirkvi. „Neprestávajte sa modliť,“ - hovorí staručký Simeon, „dúfajte a modlite sa“. Nádej je elixírom večnej mladosti. Hovorí sa: „pokiaľ žijem, dúfam“ ale i naopak: „pokiaľ dúfam, žijem“.

V žalmoch nachádzame ešte jednu krásnu modlitbu v ktorej sa môžeme nájsť všetci starí i mladí:

„Neodožehň ma v čase staroby, neopušť ma, keď mi sily ochabnú. Bože, ty si ma poučal od mojej mladosti a ja až doteraz ohlasujem tvoje diela zázračné. Až do staroby a do rokov šedivých, Bože, neopúšťaj ma, kým nezvestujem silu tvojho ramena všetkým pokoleniam budúcim.“ (Ž 71, 9,17-18)

Márió Orbán

Mať rád ľudí

Človek je nepreskúmateľná bytosť, fascinujúca a nepochopiteľná. Chcel by som pojať do srdca všetkých ľudí. Viem však, že pri žiadnom stretnutí, pri žiadnom vzťahu nedôjde k dokonalému naplneniu. Všetko je také predbežné, predbežná blaženosť, nad ktorou sa vznášajú temné mračná.

Mať rád ľudí - to je veľká radosť. Nie kvôli vonkajšku, hoci niekedy vie byť veľmi pekný, ale predovšetkým kvôli tajomstvu, ktoré sa skrýva v každom človeku, a kvôli priateľstvu. Ľudia sa musia stať priateľmi, skutočnými priateľmi. Priateľ je ten, kto chce chvíľu kráčať s tebou po tej istej ceste. Už nie si sám. Priatelia nehľadajú na seba, pozerajú spoločne tým istým smerom. Nezakladajú si navzájom putá. To by znamenalo smrť priateľstva. Priatelia sa navzájom oslobodzujú.

Priateľstvo - to nikdy nevytvárajú dary.

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

JANUÁR 2009

Úmysly Apoštolátu modlitby

Všeobecný: Aby sa rodina stále viac stávala školou lásky, osobného rastu a odovzdávania viery.

Misijný: Aby sa rozdielne kresťanské vyznania angažovali za ohlasovanie evanjelia a aby tak poskytovali vierohodnejšie evanjeliové svedectvo pre plnú jednotu všetkých kresťanov.

Úmysel KBS: Aby sme sa podľa príkladu sv. Pavla odhodlali šíriť Božie kráľovstvo medzi ľuďmi, uprostred ktorých žijeme.

Sväté omše vo Vianočnom období

30.XII. utorok šiesty deň v oktáve narodenia Pána

18.00 Pod'akovanie za 60 rokov života-Helena Petříková

31.XII. streda siedmy deň v oktáve narodenia Pána

9.00 + Rudolf Jurčovič

17.00 Pobožnosť na koniec roka

1.I. štvrtok – Panna Mária Bohorodička – prik.sviatok

8.00 na úmysel

9.15 + rodina Ochabová

2.I. piatok vo Vianočnom období

18.00 na úmysel

3.I. sobota vo Vianočnom období

8.00 +Fridrich Jurčovič, manž. Anna, syn a dcéry

18.00 Modlitba ruženca a čítanie zo života svätých

Upratovanie kostola č.d. 101-122

4.I. 2. Nedeľa po Narodení Pána

8.00 + Viktória Vráblová

9.15 za farníkov

Priatelia Vištuckých Listov. Len vďaka ich štedrosti ste ich mohli čítať po celý rok 2008.

*Pol'nohospodárske družstvo
Vištuk*

*Pol'nohospodárske družstvo
Budmerice*